

найдохъ на пѣтя двамъ-та брата: еди-
 ный мъртавъ, а другый береше дѣшъ. Той
 часъ го издигатъ и, като го напоихъ, слѣдъ
 малко минѣты, той бѣше вече живъ, кой-
 то и тръгна ведно съ тѣхъ, откакто по-
 грѣе първо другара си. Другый пѣтъ Ан-
 тоній, като сѣдаше пакъ тѣй сѣщо на го-
 рѣ-тъ и глѣдаше на небето, съзря еднъ
 дѣшъ, що сѣ възносаше възбогъ, придрѣ-
 жена съ Ангелы; той часъ пада долъ и за-
 хвана да сѣ моли за да мѣ открие Богъ
 това виденіе. Это завчаскъ сѣ чува отъ
 неке-то гласъ, кой-то дѣмаше: „таа дѣшъ,
 Антоніе, е на Аммоніа инока, кой-то живѣ-
 аше въ Нитріѣ.“ Амоніи бѣше старецъ,
 кой-то въ цѣлыя си животъ прѣмина пра-
 ведно, прѣподобно прѣдъ Бога и прѣдъ хо-
 ра-та. Това мѣсто, дѣто сѣдаше Аммоніи,
 бѣше далече отъ Антоніево-то отечество;
 повече отъ десетина дни. Антоніеви-тѣ
 ученици, като видахъ сега тѣхъный старецъ
 веселъ, отидохъ при него и молахъ мѣ сѣ
 да имъ окади причинѣ-тъ на своѣ-тъ ра-
 достъ, за да сѣ радватъ и ти. — Нынѣ
 Аммоніи, праведный нашъ старецъ почина, ре-